



Nagroda im. Sacharowa - w obronie praw człowieka na świecie

Każdego roku Parlament Europejski przyznaje nagrodę im. Sacharowa na rzecz wolności myśli. Otrzymują ją osoby lub organizacje, które wyróżniły się w działaniach przeciw przemocy, nietolerancji i niesprawiedliwości. Nagroda jest jednym z instrumentów, za pomocą których deputowani europejscy starają się promować prawa człowieka i demokrację w świecie. W tym roku to prestiżowe wyróżnienie otrzymał białoruski opozycjonista Aleksander Milinkiewicz.

Nagroda została ustanowiona w 1988 roku. Jest przyznawana za szczególne osiągnięcia w następujących dziedzinach:

- obrona praw człowieka i podstawowych wolności, w szczególności wolności słowa
- obrona praw mniejszości
- poszanowanie prawa międzynarodowego
- rozwój demokracji i praworządności

Nagroda jest przyznawana osobom, stowarzyszeniom lub organizacjom bez względu na ich narodowość i siedzibę.

Jak to się odbywa?

Co roku grupy polityczne w Parlamencie i indywidualni posłowie zgłaszają kandydatów. Spośród tych nominacji parlamentarne komisje Spraw zagranicznych i Rozwoju wyłaniają na wspólnym posiedzeniu trzech finalistów. Przewodniczący grup politycznych (tworzących wspólnie organ zwany Konferencją Przewodniczących) wybierają spośród nich zwycięzcę. Nagroda jest formalnie ogłaszana i przyznawana przez Przewodniczącego Parlamentu podczas sesji plenarnej, zawsze w okolicach 10 grudnia - rocznicy podpisania przez Narody Zjednoczone Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka w 1948 roku. Zwycięzca otrzymuje dyplom i 50 tysięcy euro.

Cel: prawa człowieka

Nagroda im. Sacharowa na rzecz wolności myśli to tylko jedna z inicjatyw w bogatym arsenale działań Parlamentu Europejskiego, których celem jest promowanie i obrona praw człowieka i demokracji w świecie.

Na co dzień działa w Parlamencie stała podkomisja Praw człowieka. Została powołana, by Parlament był w stanie na bieżąco reagować na przypadki łamania praw obywatelskich w świecie, na zjawiska stanowiące zagrożenie dla demokracji oraz na inicjatywy polityczne i legislacyjne związane z prawami człowieka. Co roku Parlament wydaje dwa raporty na temat praw człowieka: jeden dotyczy sytuacji w krajach spoza UE, drugi w krajach członkowskich. Oba zawierają nie tylko opis stanu rzeczy, ale również rekomendacje.

Część każdej sesji plenarnej (w czwartek) zarezerwowana jest na debatę poświęconą przypadkom łamania praw człowieka lub działaniom wymierzonym w demokrację i praworządność. Przyjmowane są wtedy, jeśli zachodzi taka potrzeba, rezolucje nawołujące rządy, które odpowiedzialne są za takie działania, do zmiany postępowania. Ale deputowani nie tylko stygmatyzują naganne postępowanie, wspomagają też finansowo inicjatywy mające na celu promocję praw człowieka i demokracji w świecie.

Nagroda im. Sacharowa 2006: nominacje

Dziesięć nominacji do tegorocznej nagrody im. Sacharowa zgłosili posłowie na wtorkowym wspólnym posiedzeniu komisji Spraw Zagranicznych, komisji Rozwoju i podkomisji Praw Człowieka. Kandydaci odznaczyli się promowaniem idei społeczeństwa obywatelskiego stawiając czoła totalitarnym reżymom, obroną praw mniejszości, sprzeciwem wobec przemocy, której ofiarami są kobiety i dzieci, działaniem na rzecz pokoju, dialogu lub wolności słowa. Ale tylko jeden z nich zostanie laureatem.

"Edycja 2006 Nagrody Sacharowa to efekt rocznej pracy Parlamentu na rzecz praw człowieka w świecie" - powiedziała nam przewodnicząca parlamentarnej podkomisji Praw Człowieka, Hélène Flautre. Nie dziwi też różnorodność kandydatów: odzwierciedla ona bogaty wachlarz dziedzin i sytuacji, w które angażują się posłowie. Wszyscy kandydaci zostali zgłoszeni bądź przez grupy polityczne bądź też przez grupę 37 posłów. Spośród dziesięciu nominowanych do Nagrody, wybranych zostanie trzech finalistów. Stanie się to 25 września na wspólnym posiedzeniu komisji Spraw Zagranicznych (której częścią składowa jest podkomisja Praw Człowieka) i komisji Rozwoju. Kim są kandydaci? Oto ich sylwetki.

Ingrid Betancourt

Pochodzi z Kolumbii. Polityk, była senator, znana ze swego zaangażowania w walkę z korupcją i z gorącego przekonania, że należy doprowadzić do zakończenia wojny domowej w jej kraju poprzez dialog polityczny, a nie poprzez metody siłowe. Za swoją działalność i głoszone idee zapłaciła wysoką cenę. Od 23 lutego 2004 jest przetrzymywana przez FARQ (Rewolucyjne Siły Zbrojne Kolumbii). Jej kandydaturę zgłosiła w imieniu grupy posłów Marie-Arlette Carlotti z grupy socjalistycznej.

Kolumbia - wszyscy walczący o pojmanych zakładników

Ponad trzy tysiące osób zostało porwanych w Kolumbii. To prawie 80% wszystkich zakładników na świecie. Grupa osób i stowarzyszeń zaangażowała się w walkę na rzecz położenia kresu tej przerażającej statystyce. Starają się o uwolnienie zakładników, wspierają ich rodziny. O przyznanie im nagrody im. Sacharowa wystąpili Monica Frassoni i Daniel Cohn-Bendit z grupy Zielonych/ Wolne Przymierze Europejskie z poparciem posłów: José Salafranca (EPP-ED), Fernando Fernández Martín (EPP-ED), Frédérique Ries (ALDE) i innych.

Projekt Fulda-Mosocho Profesora Muthgarda Hinkelmann-Toewe

Celem programu jest położenie kresu praktyce obrzezania kobiet w regionie Mosocho w Kenii i poprawa jakości życia kobiet. W latach 2002-2005 odsetek kobiet poddawanych w Mosocho tym okaleczeniom spadł z 98% do 66%. Kandydatura została zgłoszona przez Alexandra Alvaro z ALDE (liberałowie i demokraci) w imieniu grupy posłów.

Władimir Kozłow

Obronca praw mniejszości i praw człowieka. Jest przywódcą sprzeciwu skierowanego w Republice Mari Et wobec przymusowej rusyfikacji, której poddawana jest ludność tego regionu (Republika, położona nad środkową Wołgą, wchodzi w skład Federacji Rosyjskiej). Władimir Kozłow, pisarz i dziennikarz, jest zaangażowany w obronę wolności słowa. (Język maryjski należy do grupy języków ugrofińskich.) Kandydata zgłosił Toomas Ilves (PSE) w imieniu grupy posłów.

Biskup Erwin Kräutler

Austriacki biskup katolicki. Jest misjonarzem w Brazylii. Broni praw rdzennych mieszkańców, działa na rzecz zachowania lasów tropikalnych jako miejsca życia ludności w Brazylii i w całej Amazonii. Kandydatura zgłoszona przez Herberta Böscha (PSE - socjaliści) w imieniu grupy posłów.

Somaly Mam

Obronczyni praw człowieka z Kambodży. Walczy przeciw prostytucji dziecięcej i seksualnemu niewolnictwu

kobiet i dzieci w Kambodży i w całej Południowo-Wschodniej Azji. Jest założycielką organizacji AFESIP (Agir pour les femmes en situation précaire) działającej na rzecz powrotu do społeczeństwa i do normalnego życia kobiet, które padły ofiarą seksualnego wykorzystania i zostały zmuszone do prostytucji. Kandydatkę zgłosił Jules Maaten w imieniu grupy ALDE.

Aleksander Milinkiewicz

Przywódca demokratycznej opozycji na Białorusi i jedyny jej kandydat w ostatnich wyborach prezydenckich, w których wystartował jako przeciwnik Aleksandra Łukaszenki. Walczy o demokratyczną przyszłość swojego kraju. W kwietniu 2006 został osadzony na 15 dni w areszcie za wzięcie udziału w nielegalnej manifestacji w Mińsku.

Kandydatura zgłoszona przez Jacka Saryusz-Wolskiego w imieniu grupy EPP-ED i przez Briana Crowleya w imieniu grupy UEN (Unia na rzecz Europy Narodów).

Ghassan Tueni

Libański dziennikarz i dyplomata, obrońca arabskiej tożsamości. Jego synem był Gebrane Tueni, libański wydawca prasowy zamordowany w ubiegłym roku. Ghassan Tueni był Ambasadorem swojego kraju przy ONZ. Jest nominowany do Nagrody im. Sacharowa jako ucieleśnienie pamięci o zamordowanych Libańczykach, takich jak: Rafiq Hariri, Basil Iléhan, Samir Kassir, George Haoni i Gebrane Tueni.

Kandydatura zgłoszona przez Béatrice Patrie i Véronique de Keyser w imieniu grupy socjalistycznej (PSE) i przez Francisa Wurtza w imieniu GUE/NGL (Zjednoczona Lewica Europejska / Nordycka Zielona Lewica).

Mesfin Wolde-Mariam

Członek założyciel EHRCO (Ethiopian Human Rights Council/ Etiopska Rada Praw Człowieka), obrońca praw człowieka, walczy z przemocą i głodem i działa na rzecz bardziej humanitarnego ustroju społeczno-politycznego w Etiopii. Został aresztowany w listopadzie 2005. Obecnie trwa jego proces sądowy, w wyniku którego może zostać skazany na karę śmierci. Nominowany przez Ane Gomes (PSE) w imieniu grupy posłów.

Kobiety w czerni z Belgradu

Serbska organizacja feministyczna i pacyfistyczna działająca na rzecz pojednania między narodami i grupami etnicznymi byłej Jugosławii oraz uznania zbrodni popełnionych przez serbskich wojskowych lub grupy paramilitarne podczas wojny

Nominację zgłosił Jelko Kacin (ALDE) w imieniu grupy posłów.

Poznaliśmy trzech finalistów Nagrody Sacharowa

Wieczorem 25 września, posłowie podczas wspólnego posiedzenia Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Rozwoju, z listy dwudziestu nominowanych wybrali ostatecznie trzy kandydatury, spośród których wyłoniony zostanie laureat Nagrody Sacharowa. Wyróżnienie to nadaje corocznie Parlament Europejski osobom lub organizacjom zaangażowanym w obronę praw człowieka i demokracji.

Oto finaliści (w porządku alfabetycznym):

- Nominacja zbiorowa: **osoby walczące na rzecz zakładników porwanych w Kolumbii**, reprezentowane przez Ingrid Betancourt i fundację Pais Libre.

- **Aleksander Milinkiewicz**, przywódca białoruskiej opozycji i były kandydat na prezydenta tego kraju - szkanowany za swoją działalność, aresztowany na krótko za udział w antyrządowej demonstracji w Mińsku.

- **Ghassan Tueni**, libański dziennikarz i dyplomata nominowany do nagrody dla uczczenia pamięci osób publicznych Libanu, które straciły życie z powodów politycznych Rafiq Hariri, Basil Lléhan, Samir Kassir, George Haoni and Gebrane Tueni (zamordowany syn kandydata).

Finaliści Nagrody Sacharowa: Kolumbia - wszyscy walczący o pojmanych zakładników

Takie sformułowanie kandydatury może początkowo budzić lekkie zdziwienie. Dlaczego, chociaż Parlament przyznaje Nagrodę Sacharowa osobom lub organizacjom, tutaj wymienia się kraj, Kolumbię? Autorom nominacji chodziło o groźne zjawisko, o zwrócenie uwagi na sytuację ponad trzech tysięcy zakładników przebywających obecnie w kolumbijskich więzieniach. Wyróżnieni mogą zostać wszyscy, którzy walczą z procederem brania zakładników i pomagają rodzinom ofiar.

Karabiny i kokaina

Zakładnicy wypełniający kolumbijskie więzienia stanowią 80% wszystkich pojmanych w ten sposób na świecie. Niektórzy są w niewoli już od ośmiu lat. Wśród nich znajdziemy przywódców ruchów politycznych i społecznych, żołnierzy, policjantów i zwykłych obywateli.

W Kolumbii od dziesiątków lat nieprzerwanie toczy się konflikt, w którym ścierają się siły rządowe, lewicowa partyzantka i prawicowe organizacje paramilitarne. Ofiarą tej wojny padają prawa człowieka. Ludność cywilna ginie przypadkowo w starciach zbrojnych grup. Partyzanckie bojówki parają się porwaniami dla okupu, które są jednym ze źródeł finansowania ich działalności. Motywem porwań bywają również względy polityczne.

Choć porwania zdarzają się często, partyzantka kolumbijska utrzymuje się przede wszystkim z kontroli nad uprawami koki, czerpiąc zyski z wytwarzania i sprzedaży kokainy. Kolumbia zajmuje czołowe miejsce na niechlubnej liście światowej produkcji tego narkotyku. Pozyskiwanie białego proszku jest, paradoksalnie, jedną z głównych gałęzi "przemysłu" Kolumbii, podczas gdy miliony jej obywateli dotyka bieda.

Obecny rząd stara się włączyć grupy paramilitarne w proces pokojowy. Na początku października rozpoczęły się negocjacje z najstarszym w Kolumbii ugrupowaniem partyzanckim FARC, w sprawie wymiany więźniów.

Wszystkich kandydatów do Nagrody Sacharowa, zaangażowanych w poprawę sytuacji zakładników w Kolumbii, reprezentują symbolicznie Ingrid Betancourt i fundacja "Pais Libre".

Ingrid Betancourt

Była poseł i senator kolumbijskiego parlamentu, kandydatka do fotela prezydenta, stoi na czele walki przeciwko korupcji i handlowi narkotykami w Kolumbii. Jako posłanka, przyczyniła się do wdrożenia programów potępiających korupcję i przemoc i niosącym wsparcie ofiarom sytuacji w kraju. Jest założycielką Partii Zielonych Oxigeno (Tlen), która stawiała sobie za cel zakończenie zbrojnych konfliktów poprzez negocjacje pomiędzy walczącymi stronami. Wielokrotnie grożono jej śmiercią, raz uniknęła zamachu na własne życie. Dla bezpieczeństwa swoich dzieci została zmuszona wysłać je za granicę po ponawiających się próbach szantażu. Ingrid Betancourt została pojmana i uwięziona przez FARC (Rewolucyjne Zbrojne Siły Kolumbii) 23 lutego 2002 roku, gdy podczas kampanii prezydenckiej, jak na ironię, negocjowała z partyzantką zaprzestanie procederu brania zakładników. Do dzisiaj pozostaje w niewoli.

Fundacja "Pais Libre"

Pais Libre (Wolny Kraj) jest organizacją pozarządową pomagającą zarówno zakładnikom jak i ich rodzinom oraz innym ofiarom uprowadzeń w Kolumbii. Podstawowym zadaniem, jakie przyjęła fundacja jest ochrona wolności ludzkiej.

Członkowie Pais Libre starają się nagłośnić problem kolumbijski i zwrócić uwagę świata na konieczność walki z porwaniami, przemocą i łamaniem praw człowieka. Dużą rolę w ich działaniach zajmuje pomoc ofiarom i ich rodzinom przy zachowaniu całkowitej poufności. Pais Libre stara się również ograniczać szkody wyrządzone ofiarom, oferując porady (na przykład dotyczące negocjacji okupu) i pomoc psychologiczną. Organizacja sama nie bierze udziału w negocjacjach, nie oferuje pomocy materialnej i nie informuje władz o porwaniach.

Laureat Nagrody Sacharowa 2006: Aleksander Milinkiewicz

Aleksander Milinkiewicz jest głównym przeciwnikiem politycznym Aleksandra Łukaszenki, oskarżanego o łamanie praw człowieka przywódcy Białorusi, która pod jego rządami zyskała miano ostatniej dyktatury w Europie.

Aleksander Milinkiewicz urodził się 25 lipca 1947 roku w Grodnie. Jest doktorem matematyki i fizyki. Ukończył studia na Grodzieńskim Uniwersytecie Pedagogicznym. Był na stypendiach we Francji, USA i Niemczech. Pracował jako nauczyciel. Był docentem na Uniwersytecie w Algierze oraz Grodnie.

W latach 1990 - 1996 był wicemerem Grodna do spraw oświaty i kultury. Wprowadził wówczas język białoruski w 80% szkół, w których dotąd uczono tylko po rosyjsku. W latach 1996 - 1997 był prezesem klubu koszykarskiego Grodno-93.

W 1996 roku rozpoczął działalność opozycyjną. W 1997 roku założył zlikwidowaną przez władze w roku 2003 fundację "Ratusza", wspomagającą niezależne organizacje pozarządowe. Był szefem sztabu wyborczego Szymona Domasza, kandydata w wyborach prezydenckich w 2001 roku.

Przeciwko dyktaturze

W październiku 2005 roku, Milinkiewicz sam został wybrany wspólnym kandydatem opozycyjnych Zjednoczonych Sił Demokratycznych w wyborach prezydenckich w marcu 2006 roku. Zdobył w nich, według Centralnej Komisji Wyborczej, 6 proc. głosów przy 92,6 proc. frekwencji. W czasie ostatnich wyborów misja obserwacyjna OBWE stwierdziła poważne uchybienia. W rezultacie, opinia międzynarodowa nie uznała rezultatu głosowania, określając je jako "farsę wyborczą" zarzuciła reżimowi Łukaszenki sfalszowanie wyniku. Parlament Europejski zażądał powtórzenia wyborów. Kraje Unii Europejskiej nałożyły na Białoruś sankcje polityczne. Jedną z nich jest zakaz wjazdu na teren UE czołowych oficjeli z otoczenia prezydenta-dyktatora.

Białoruskie władze doprowadziły do zamknięcia wszystkich niezależnych gazet, panuje cenzura wypowiedzi, opozycja jest inwigilowana i prześladowana a wszelkie protesty tłumione przy użyciu siły. Krytykowanie prezydenta Łukaszenki jest przestępstwem według białoruskiego prawa, więc cała działalność opozycyjna jest uznawana za nielegalną.

W kwietniu 2006 roku, Milinkiewicz został zatrzymany za udział w "nielegalnym zgromadzeniu" i spędził wraz z innymi członkami opozycji dwa tygodnie w areszcie.

Milinkiewicz w Parlamencie Europejskim

Aleksander Milinkiewicz dwukrotnie odwiedził w tym roku Parlament Europejski. Po raz pierwszy 30. stycznia - spotkał się wówczas z Przewodniczącym Josepem Borrellem oraz z posłami z Komisji Spraw Zagranicznych i z Delegacji PE na Białoruś. Drugi raz, w czasie sesji plenarnej 5 kwietnia w Strasburgu wysłuchał oświadczeń Rady i Komisji w sprawie wyborów na Białorusi. Dzień po wizycie Milinkiewicza Parlament przyjął rezolucję potępiającą działania reżimu.

W 2004 roku Nagrodę Sacharowa otrzymało Białoruskie Stowarzyszenie Dziennikarzy - pozarządowy związek zawodowy broniący wolności słowa, praw dziennikarzy i propagujący na Białorusi zasady profesjonalnego i wolnego dziennikarstwa.

Finalista Nagrody Sacharowa: Ghassan Tueni

Ghassan Tueni urodził się w 1926 roku w Bejrucie. Ukończył Uniwersytet Harvarda. Po powrocie do Libanu współtworzył w 1950 roku pierwszą w nowoczesnym świecie arabskim uczelnię wyższą kształcąca w zakresie prawa, nauk politycznych i ekonomii. W 1951 roku rozpoczął działalność polityczną, której zwieńczeniem było stanowisko ambasadora i stałego przedstawiciela Libanu przy ONZ w latach 1977-1982.

Tueni pełnił przez wiele lat obowiązki redaktora naczelnego libańskiej gazety An-Nahar ("Dzień"). Pismo założone w 1933 roku przez ojca Ghassana jest obecnie wiodącym tytułem na rynku prasowym w tym kraju. Utrzymany w prawicowo-liberalnym tonie An-Nahar prowadził własną kampanię przeciwko zakończonej w 2005 roku okupacji syryjskiej w Libanie. W Syrii, gdzie generalnie dostępna jest prasa libańska, władze zakazały kolportażu dziennika An-Nahar.

W swojej działalności, zarówno politycznej jak i dziennikarskiej, Tueniemu przyświecała wizja zjednoczonego, wolnego i tolerancyjnego Libanu. Chciał, aby jego naród czerpał swą siłę z wewnętrznej różnorodności.

W grudniu 2005 roku w zamachu bombowym zginął syn Ghassana Tueniego - **Gebrane Tueni**. Był on kontynuatorem redakcyjnej pracy ojca. W artykułach ukazujących się na łamach An-Nahar otwarcie żądał wycofania wojsk syryjskich z Libanu. Pozostawił żonę i cztery córki. Kandydatura Ghassana Tueniego pozwala upamiętnić śmierć jego syna oraz cztery inne osobistości życia publicznego Libanu, które podobnie jak **Gebrane Tueni** zginęły w ostatnich latach w zamachach bombowych:

Rafik Hariri - premier Libanu w latach 1992-1998 i 2000-2004, kierował odbudową zburzonego Bejrutu. Z jego inicjatywy powstała w stolicy w 1993 roku stacja telewizyjna. Założył również pismo Al-Mustaqbal ("Przyszłość"). Działał na rzecz jedności etnicznej i religijnej. W ataku na jego konwój w centrum Bejrutu 14 stycznia 2005 roku zginęło jeszcze 21 osób, wśród nich były minister gospodarki, **Basel Fleihan**.

Bassel Fleihan - od 1993 do 1999 roku był doradcą ministra finansów, później (2000-2003) został ministrem gospodarki i handlu. Był jednym z autorów programu reformy gospodarczej Libanu. Ciężko ranny w zamachu na premiera Rafika Hariri zmarł po dwóch miesiącach w szpitalu.

Samir Kassir - profesor uniwersytetu, dziennikarz, historyk. Miał stałą kolumnę w dzienniku An-Nahar. Zabit w zamachu bombowym w Bejrucie 2 czerwca 2005.

George Havi - były sekretarz generalny Komunistycznej Partii Libanu, w swoich wystąpieniach wielokrotnie krytykował ingerencję Syrii w sprawy swojego kraju. Zginął w czerwcu 2005 roku, gdy pod jego samochodem eksplodował zdalnie sterowany ładunek.

Aleksander Milinkiewicz laureatem Nagrody Sacharowa 2006

Przywódcą białoruskiej opozycji Aleksander Milinkiewicz został tegorocznym laureatem Nagrody Sacharowa. Parlament Europejski przyznaje to prestiżowe wyróżnienie osobom lub organizacjom zaangażowanym w obronę praw człowieka i działania na rzecz demokracji. Decyzję o wyróżnieniu podjęła 26 października Konferencja Przewodniczących Parlamentu Europejskiego składająca się z Przewodniczącego Parlamentu oraz z liderów wszystkich grup politycznych.

Aleksander Milinkiewicz urodził się 25 lipca 1947 roku w Grodnie. Jest doktorem matematyki i fizyki. Ukończył studia na Grodzieńskim Uniwersytecie Pedagogicznym. Był na stypendiach we Francji, USA i Niemczech. Pracował jako nauczyciel. Był docentem na Uniwersytecie w Algierze oraz Grodnie.

W latach 1990 - 1996 pełnił urząd wicemera Grodna do spraw oświaty i kultury. Wprowadził wówczas język białoruski w 80% szkół, w których dotąd uczono tylko po rosyjsku.

W 1996 roku rozpoczął działalność opozycyjną. W 1997 roku założył zlikwidowaną przez władze w roku 2003 fundację "Ratusza", wspomagającą niezależne organizacje pozarządowe. Jest głównym przeciwnikiem politycznym Aleksandra Łukaszenki - "ostatniego dyktatora w Europie".

W październiku 2005 roku, Milinkiewicz został wybrany wspólnym kandydatem opozycyjnych Zjednoczonych Sił Demokratycznych w wyborach prezydenckich w marcu 2006 roku. Zdobył w nich, według Centralnej Komisji Wyborczej, 6 proc. głosów przy 92,6 proc. frekwencji. W opinii międzynarodowej wybory zostały sfałszowane przez ekipę Aleksandra Łukaszenki.

W kwietniu 2006 roku, Milinkiewicz został zatrzymany za udział w "nielegalnym zgromadzeniu" i spędził wraz z innymi członkami opozycji piętnaście dni w areszcie.

Oficjalna ceremonia wręczenia Nagrody Sacharowa odbędzie się 12 grudnia podczas sesji w Strasburgu. Zwycięzca otrzyma czek o wartości 50 tysięcy euro.

Materiały multimedialne

Na naszych stronach dostępne są różnorodne materiały związane z Nagrodą imienia Sacharowa. Większość z nich można ściągnąć we wszystkich językach Unii Europejskiej.